

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/430/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6105205620
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6105205620.9

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v právnej veci navrhovateľky I. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XX, B. B., právne zastúpenej JUDr. Katarínou Uhrínovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Nám. Štefana Moyzesa 4, 974 01 Banská Bystrica, proti odporcovi D. P. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. X, XXX XX B. B., o obnove konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17C/190/2006, o návrhu navrhovateľky o zaplatenie 765.500,-Sk (25.409,95 Eur) s príslušenstvom, na základe odvolania odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 17C/190/2006 - 478 zo dňa 24. 07. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca je povinný nariadiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 427,95 Eur k rukám právnej zástupkyne navrhovateľky JUDr. Kataríny Uhrínovej, advokátky, Advokátska kancelária so sídlom Nám. Štefana Moyzesa 4, 974 01 Banská Bystrica, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica uznesením č.k. 17C/190/2006 - 478 zo dňa 24. 07. 2013 zamietol návrh odporcu, ktorým sa domáhal zmeny rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica v konaní 17C/190/2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní 12Co/7/2009, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 25.409,94 Eur s 3 % mesačným úrokom od 01. 02. 2003 až do zaplatenia, ako aj úroku z omeškania zo sumy 43.152,09 Eur od 01. 04. 2002 do 30. 01. 2003 vo výške 15,5 % ročne, zo sumy 25.409,94 Eur od 01. 02. 2003 až do zaplatenia vo výške 13 % ročne a uložená povinnosť nahradiť trovy konania navrhovateľke pozostávajúce z trov zaplateného súdneho poplatku vo výške 1.336,90 Eur (prvý výrok). Ďalej okresný súd rozhodol, že odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy obnovy konania pozostávajúce z trov zaplateného súdneho poplatku za odvolanie vo výške 99,50 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 990,90 Eur na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Kataríny Uhrínovej, so sídlom Nám. Štefana Moyzesa 4, Banská Bystrica, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok). Vo svojom rozhodnutí okresný súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/5138/2007 a mal za to, že pohľadávka z pôžičky uzatvorenej len jedným z manželov, oprávňuje len tohto z manželov požadovať od dlžníka plnenie z tejto zmluvy. Právna úprava uvedená v ustanovení § 145 ods. 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) dopadá len na vzájomné vzťahy manželov pri vyporiadaní ich majetku a záväzkov, nemôže modifikovať okruh účastníkov a obsah záväzkovoprávných vzťahov alebo ich plnení. Záväzkový právny vzťah sa môže dotýkať právnej sféry len tých osôb, ktoré sú účastníkmi tohto vzťahu. Zo zmluvy nemôže byť oprávnený niekto, kto nebol jej účastníkom len preto, že je manželom veriteľa. Táto skutočnosť by vniesla neistotu do záväzkových právnych vzťahov vzniknutých na základe zmlúv. Z uvedeného vyplýva, že plnenie zo záväzkového právneho vzťahu môže požadovať len účastník zmluvy na strane veriteľa, a teda k splneniu záväzku zo zmluvy môže dôjsť len vo vzťahu k účastníkovi zmluvy na strane veriteľa. Keďže nebolo preukázané, že by bolo v zmluve dojednané, že odporca môže plniť z titulu zmluvy

o pôžičke uzatvorenej s navrhovateľkou aj jej manželovi, ani nebolo preukázané, že by jej manžel prijal plnenie od odporcu na základe splnomocnenia od navrhovateľky, odporca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, že uhradil plnú sumu poskytnutú z tejto pôžičky. V tomto smere súd odkázal na argumentáciu v rozhodnutí zo dňa 19. 11. 2008. Čo sa týkalo ostatných argumentov pre zamietnutie návrhu prezentovaných zástupkyňou odporcu na pojednávaní po povolení obnovy, všetky tieto argumenty, vrátane námietky premlčania, vzniesol odporca už aj v predchádzajúcom konaní. Okresný súd uviedol, že sa s nimi dostatočným spôsobom vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia a jeho rozhodnutie bolo v tomto smere aj potvrdené krajským súdom. V konaní neboli tvrdené, ani prezentované žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu právneho názoru (ZSP 2/97). Z uvedených dôvodov, keďže súd dospel k záveru, že rozhodnutie napadnuté odporcom návrhom na obnovu konania je vecne správne, zamietol uznesením jeho návrh na jeho zmenu v zmysle ustanovenia § 235 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ďalej len „O.s.p.“).

Proti uvedenému rozhodnutiu podal odporca v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že súd nekonal v súlade s platným právnym poriadkom a mal konať v plnom rozsahu od začiatku až do konca, najmä sa zamerať na dôvody a skutočnosti obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku za účelom ochrany jeho práv. Uviedol, že vo veci rozhodla vylúčená nezákonná sudkyňa, ktorá odignorovala námietku zaujatosti pre pomer k veci, ktorú podal dňa 09. 07. 2013, čo je v rozpore s O.s.p. Sudkyňa podľa jeho názoru nemala konať a vec mala postúpiť na krajský súd. Konajúci súd podľa jeho názoru nedodrжал zákonom stanovenú lehotu na oboznámenie sa s podaním druhého účastníka, keď krátkou cestou doručil 20- stránkový dokument vypracovaný advokátkou navrhovateľky. Túto skutočnosť namietal, avšak konajúci súd ju neakceptoval. Ďalej uviedol, že prvostupňový súd v uznesení vyjadril právny názor, že „kľúčovou otázkou však v posúdení dôvodnosti nároku navrhovateľky voči odporcovi v tomto konaní bolo posúdenie, či tá skutočnosť, že finančné prostriedky poskytnuté z BSM na základe zmluvy uzatvorenej len jedným z manželov, t. j. navrhovateľkou, bol odporca povinný vrátiť len navrhovateľke, alebo aj jej manželovi“. Uvedené tvrdenie, na ktorom je postavené napadnuté uznesenie trpí podľa jeho názoru procesnými vadami. Nárok navrhovateľky, ktorý si uplatňovala v pôvodnom konaní na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 15. 11. 2001 považuje odporca za nedôvodný. Navrhovateľka podľa jeho názoru doteraz nepredložila jediný dôkaz, ktorý by nesporne verifikoval skutočnosť, že mu peňažné prostriedky na základe uvedenej zmluvy odovzdala. Poukázal pritom na vyjadrenia navrhovateľky prednesené v pôvodnom konaní, v ktorých tvrdila, že mu poskytla peňažné prostriedky na základe zmlúv zo dňa 15. 05. 2001 a 06. 06. 2001 ako aj na základe zmluvy z 15. 11. 2001. Pokiaľ právna zástupkyňa navrhovateľky na pojednávaní konanom dňa 08. 03. 2013 uviedla, že „Zmluva o pôžičke z 15. 11. 2001 ... jednalo sa vlastne o dohodu o predĺžení splatnosti pôvodných zmlúv o pôžičke“, takáto právna argumentácia neobstojí, nakoľko tvrdenia právnej zástupkyne navrhovateľky odporujú skutkovým tvrdeniam samotnej navrhovateľky prezentovaným tak v písomných podaniach ako aj pri ústnych prednesoch na pojednávaní. Uviedol, že on ako druhý účastník záväzkového vzťahu nemal záujem uzavrieť s navrhovateľkou žiadnu dohodu o predĺžení splatnosti pôvodných zmlúv o pôžičke z 15. 05. 2001 a 06. 06. 2001. Z uvedeného je potom zrejmé, že navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno o tom, že pôžičku zo zmluvy zo dňa 15. 11. 2001 skutočne aj poskytla (z ktorej sa domáha plnenia). Pokiaľ sa navrhovateľka domáha svojho plnenia na základe zmlúv o pôžičke zo dňa 15. 05. 2001 a 06. 06. 2001, tak ako to možno vyvodiť z jej vyjadrenia na pojednávaní dňa 08. 03. 2013, vznáša voči jej nároku námietku premlčania, nakoľko splatnosť pôžičiek bola dojednaná na 15. 11. 2001 a žaloba bola súdu doručená až dňa 30. 03. 2005. Zmluva zo dňa 15. 11. 2001 nemohla byť nováciou pôvodných zmlúv, nakoľko to by muselo korešpondovať so skutočne prejavenu vôľou zmluvných strán, čo v danom prípade na stane účastníkov konania absentuje. Ďalej poukázal na to, že v pôvodnom konaní sp. zn. 17C/190/2006 bolo odôvodnenie prvostupňového súdu, že finančné prostriedky, ktoré mu navrhovateľka reálne požičala dňa 15. 05. 2001 a 06. 06. 2001 boli výlučným vlastníctvom navrhovateľky, čo potvrdil aj odvolací súd, preto nemohol byť aplikovaný zákon o BSM v spojitosti s vrátením prostriedkov do rúk nebohého manžela navrhovateľky. Navrhovateľka podľa jeho názoru nepredložila relevantný dôkaz spočívajúci v hodnovernom preukázaní svojich tvrdení, že peňažné prostriedky, ktoré mu vraj údajne požičala na základe zmluvy datovanej dňom 15. 11. 2001 v sume 1.300.000,-Sk, boli jej výlučným vlastníctvom a nepatrili do BSM navrhovateľky a nebohého X. O.. Naproti tomu je zrejmé, že sa jednalo o prostriedky patriace do BSM, o čom svedčí aj výpoveď navrhovateľky v trestnom konaní vednom OZ PZ BB pod č. ČVS: ORP - 886/OEK - BB - 2009. Na základe nesporných dôkazov bola preto povolená obnova konania. Jeho postavenie ako dlžníka sa však vo vzťahu k pôžičke poskytnutej dňa 15. 05. 2001 a 06. 06. 2001 tým zásadne mení, pretože plnenia, ktoré poskytol dňa 22. 05. 2002 vo výške 230.000,-Sk a dňa 30. 01. 2003 vo výške 1.400.000,-Sk, ktoré uskutočnil k rukám nebohého manžela

navrhovateľky, možno považovať za vrátenie pôžičky, teda za splnenie dlhu voči navrhovateľke v zmysle § 559 OZ, to znamená k rukám osoby na to oprávnenej. Nesporné dôkazy dokazujú, že peniaze z uvedených pôžičiek vrátil. Právny názor prvostupňového súdu, kde sa odvoláva na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky 21Cdo/1238/2007 popiera v plnom rozsahu široko aplikovaný zákon o BSM a protirečí desiatkam judikátov Najvyššieho súdu SR. Nie je obvyklé v súdnej praxi, aby sa súd opieral o judikát odvolacieho súdu Českej republiky, ktorý nebol predmetom obrany žalujúcej strany. Dôležité je, že peniaze mu boli odovzdané manželom navrhovateľky, do rúk ktorého ich aj vrátil. Zmluva o pôžičke je zmluvou reálnou, čo predpokladá skutočné odovzdanie peňazí, preto je možné vyvodiť právny záver, že ten, kto peniaze odovzdal, je oprávnený ich aj dostať naspäť. Vyslovený právny názor prvostupňového súdu v napadnutom uznesení úplne popiera vlastný právny názor obsiahnutý v odôvodnení rozsudku z 19. 01. 2008 ako aj rozsudku odvolacieho súdu z 26. 03. 2009, a popiera aj závery v rozhodnutiach o povolení obnovy konania. Napriek jeho výhradám navyše súd vôbec nezobral do úvahy, že mesačný úrok 3% z pôžičiek medzi fyzickými osobami je absolútne neobvyklý a spolu s úrokom z omeškania neprímerane postihuje veriteľa. Tieto argumenty boli uvedené vo vyjadrení uvedenom jeho právnu zástupkyňou zo dňa 01. 07. 2013 a napriek tomu konajúca sudkyňa uviedla, že neboli prezentované žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu právneho názoru (ZSP 2/97). Na základe uvedeného potom odporca žiadal, aby súd v súlade s § 235 ods. 1 O.s.p. veta druhá O.s.p. prihliadol na rozhodujúce skutočnosti a dôkazy a uznesenie súdu prvého stupňa v súlade s 220 O.s.p. „žalobu zamietol“ a navrhovateľku zaviazal na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Navrhovateľka vo vyjadrení k odolaniu uviedla, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne, a preto žiadala, aby ho odvolací súd potvrdil a zaviazal odporcu na náhradu trov odvolacieho konania. Prvostupňový súd vykonal podľa jej názoru dostatočné dokazovanie pre zistenie skutočností, ktoré boli dôvodom povolenia obnovy konania, odporca mal možnosť opätovne prezentovať skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre povolenie obnovy konania, mal možnosť opätovne prezentovať svoj názor pred súdom ohľadne vzniku jeho záväzku a opätovne použil rovnakú argumentáciu ako v pôvodnom konaní, ktorú uvádza aj v odvolaní, keď poukazuje na to, že jej pohľadávka je premlčaná, že ona mu žiadne peniaze neodovzdala, že nedošlo k vzniku žiadnej zmluvy o pôžičke zo dňa 15. 11. 2001 a súd sa s jeho obranou v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti, právna zástupkyňa odporcu na pojednávaní konanom dňa 03. 7. 2013 požiadala v zmysle § 100 ods. 1 O.s.p. súd, aby účastníkom uviedol, ako sa mu javí právne posúdenie veci na základe vykonaného dokazovania. Po prednesení právneho názoru, ktorý nebol v prospech odporcu, tento voči zákonnej sudkyňi vzniesol námietku zaujatosti bez bližšieho odôvodnenia, preto zákonná sudkyňa nebola povinná na námietku zaujatosti prihliadať (§ 15a ods. 5 O.s.p.). Pokiaľ odporca namietal, že nebola dodržaná stanovená lehota na jeho oboznámenie sa s jej podaním, konajúci súd na pojednávaní konanom dňa 03. 07. 2013 oboznámil odporcu s jej písomným vyjadrením ako aj všetkými pripojenými dôkazmi, ktoré prečítal a dal ich odporcovi k preštudovaniu a preto nedošlo k porušeniu žiadneho z ustanovení § 122, 129 O.s.p. Odporca z dôvodu nových dôkazov nepožiadaval o odročenie pojednávania a k niektorým predloženým dôkazom sa priamo na pojednávaní vyjadril (kúpna zmluva), preto jeho námietka neobstojí. Navrhovateľka uviedla, že súhlasí s argumentáciou prvostupňového súdu, podané odvolanie je zhrnutím obrany a námietok odporcu prezentovaných počas celého súdneho konania, žiadnu novú argumentáciu neuviedol.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa § 10 ods. 1 O.s.p. prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Z predloženého súdneho spisu a pripojeného spisu sp. zn. 7C/67/2011 odvolací súd zistil, že návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu dňa 30. 03. 2005 sa navrhovateľka voči odporcovi domáhala zaplata 765.500,-Sk s príslušenstvom. Svoj nárok dôvodila tým, že s odporcom uzavrela dňa 15. 11. 2001 zmluvu o pôžičke a odporca si povinnosť vrátiť požičané peňažné prostriedky splnil len vo výške 1.100.000,-Sk dňa 30. 01. 2003. Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 2RO/53/2005. Okresný súd vydal platobný rozkaz č.k. 2RO/53/2005 - 73 zo dňa 19. 09. 2006 v znení opravného uznesenia č.k. 2RO/53/2005 - 76 zo dňa 29. 09. 2006. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal odporca v zákonnej lehote odôvodnený odpor (č.l. 79), v ktorom namietal najmä to, že navrhovateľkou žiadaná suma bola jednorázovo aj úrokmi zaplata dňa 30. 01. 2003 v celkovej výške 1.400.000,-Sk, čo preukazoval pokladničným dokladom zo dňa 30. 01. 2003 (č.l. 81 súdneho spisu). Následne bola vec prevedená do registra „C“ a vedená pod spisovú značku 17C/190/2006.

Rozsudkom č. k. 17C/190/2006 - 283 zo dňa 19. 11. 2008 okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 765.500,-Sk s 3 % mesačným úrokom zo sumy 765.500,-Sk od 01. 02. 2003 až do zaplataenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Ďalej odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke úrok z omeškania zo sumy 1.300.000,- Sk vo výške 15,5 % ročne za obdobie od 01.04.2002 do 17. 11. 2002, vo výške 13 % ročne od 18. 11. 2002 do 30. 01. 2003, zo sumy 765.500,- Sk vo výške 13 % ročne od 31. 01. 2003 do 25. 09. 2003, vo výške 12,5 % ročne od 26. 09. 2003 do 21. 12. 2003, vo výške 12 % ročne od 22. 12. 2003 do 28. 03. 2004, vo výške 11 % ročne od 29. 03. 2004 do 28. 04. 2004, vo výške 10 % ročne od 29.04.2004 do 30. 06. 2004, vo výške 9 % ročne od 01. 07. 2004 do 28. 11. 2004, vo výške 8 % ročne od 29. 11. 2004 do 28. 02. 2005 a vo výške 6 % ročne od 01. 03. 2005 až do zaplataenia, to všetko v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V prevyšujúcej časti ohľadom úroku z omeškania súd návrh navrhovateľky zamietol. Odporcovi ďalej uložiť povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania pozostávajúce z trov súdneho poplatku vo výške 40.275,-Sk v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci uzavreli zmluvu o pôžičke, na základe ktorej navrhovateľka poskytla odporcovi sumu 1.300.000,-Sk, ktorú sa zaviazal vrátiť najneskôr do 31. 03. 2002. V zmluve o pôžičke boli dohodnuté úroky, a to mesačne vo výške 3 % z požičanej sumy, ktorých splatnosť bola dohodnutá vždy k 15. dňu nasledujúceho mesiaca. Okresný súd poukázal na to, že zmluva o pôžičke má reálnu povahu. Vznik pôžičky predpokladá nielen dohodu strán, ale skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi. V danom prípade medzi účastníkmi nebolo sporné, že predmetné finančné prostriedky boli odporcovi odovzdané. Z výpovedí oboch účastníkov vyplynulo, že mali byť odovzdané na základe pôvodnej zmluvy o pôžičke zo dňa 06. 06. 2001 vo výške 500.000,-Sk a dňa 15. 05. 2001 vo výške 800.000,-Sk. Zmluvu o pôžičke zo dňa 15. 11. 2001 vyhodnotil okresný súd podľa obsahu a účelu ako dohodu o nahradení pôvodného záväzku z pôvodných zmlúv o pôžičke v časti dohody o splatnosti dlhu, kedy sa táto splatnosť predĺžila do 31. 03. 2002. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na ustanovenie § 570 a § 571 Občianskeho zákonníka. Ďalej okresný súd uviedol, že odporca sám formuloval a podpisoval túto zmluvu. Jeho obrana spočívala v tom, že požičaná suma bola navrhovateľke vrátená dňom 30. 01. 2003 vo výške 1.400.000,- Sk (pripojený výdavkový doklad na č.l. 81 spisu k jeho písomnému odporu, neskôr na pojednávaní dňa 07.05.2008 aj výdavkový pokladničný doklad zo dňa 22. 05. 2002 na sumu 230.000,-Sk). Podľa tvrdenia navrhovateľky predmetom pôžičky boli jej výlučné finančné prostriedky, ktoré ona sama osobne poskytla odporcovi a nespĺnomocnila svojho nebohého manžela na ich výplatu, ani na ich prevzatie od odporcu. Uvedené tvrdenie navrhovateľky považoval okresný súd za pravdivé v súvislostiach s ostatnými vykonanými dôkazmi. Navrhovateľka teda odporcovi poskytla predmetné finančné prostriedky ako svoje výlučné, a túto skutočnosť rešpektoval aj jej nebohý manžel a podľa tohto sa aj správval. Keďže sa nejednalo o finančné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov navrhovateľky a jej nebohého manžela, nebolo možné v danom prípade ani aplikovať ustanovenia § 144 a § 145 Občianskeho zákonníka. Odporca neuniesol dôkazné bremeno, že finančné prostriedky navrhovateľke vrátil v dohodnutej výške spolu s dohodnutými úrokmi v zmysle § 658 Občianskeho zákonníka. Okresný súd ďalej uviedol, že osobou oprávnenou prijať dlžníkom poskytnuté plnenie je predovšetkým veriteľ. Iná osoba môže za veriteľa prijať plnenie s účinkami splnenia dlhu pre dlžníka iba vtedy, ak predloží veriteľovo potvrdenie o tom, že je oprávnená takéto plnenie prijať, prípadne právne účinky splnenia môžu nastať aj plnením zástupcovi ustanovenému na základe dohody o plnomocenstve v zmysle ustanovenia § 31 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Existenciu potvrdenia alebo dohody na prevzatie finančného plnenia z titulu zmluvy o pôžičke odporca ani jeho právna zástupkyňa v konaní nepreukázali, ba ani netvrdili. Okresný súd ďalej akceptoval, že navrhovateľka nespĺnomocnila svojho manžela na prijatie dlhu ale uznala, že jej manžel vyplatil z prijatých finančných prostriedkov od odporcu dňa 30. 01. 2003 sumu 1.100.000,-Sk. Odporca nepreukázal, že svoj dlh splnil osobe na to oprávnenej a teda nemohol ani preukázať, že navrhovateľka bola oboznámená s účelom platby. Okresný súd potom vychádzal z tvrdenia navrhovateľky o tom, že považovala prijaté plnenie vo výške 1.100.000,- Sk za úhradu nedoplatku na mesačných dohodnutých úrokoch vo výške 565.500,-Sk splatných ku dňu prijatého plnenia, t.j. k 30.01.2003 a zvyšok na úhradu časti poskytnutej pôžičky vo výške 534.500,- Sk. V prevyšujúcej časti ohľadom požadovanej istiny odporca neuniesol dôkazné bremeno, že by túto navrhovateľke riadne uhradil. Jedná sa len o nezaplatenú pôžičku vo výške 765.500,-Sk, ktorej povinnosť zaplatiť túto sumu navrhovateľke súd odporcovi uložil spolu s požadovanými dohodnutými úrokmi vo výške 3 % mesačne od 01. 02. 2003 až do zaplataenia. Navrhovateľka požadovala aj úroky z omeškania z dlžnej sumy. Okresný súd ustálil, že do omeškania sa odporca dostal dňom 01. 04. 2002. V tej dobe úrok z omeškania predstavoval 15,5 % z dlžnej sumy ročne. Od 01. 02. 2003 potom

priznal úrok z omeškania zo sumy 765.500,-Sk. V časti, v ktorej navrhovateľka požadovala vyšší úrok z omeškania než je náš 5,5 % jej návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. tak, navrhovateľke súd priznal plnú náhradu trov, ktorú predstavovali uhradené súdne.

Proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu podal odporca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 12Co/7/2009 - 331 zo dňa 26. 03. 2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 12Co/7/2009 - 339 zo dňa 21. 05. 2009 a opravným uznesením č.k. 12Co/7/2009 - 356 zo dňa 03. 07. 2009. Uvedeným rozsudkom krajský súd ako súd odvolací rozsudok okresného súdu vo výroku o uložení povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke 25. 409,94 Eur (765.500,-Sk) spolu s 3% mesačným úrokom od 01. 02. 2003 do zaplataenia a povinnosť odporcu nahradiť navrhovateľke trovy konania potvrdil. Výrok rozsudku okresného súdu o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke úrok z omeškania odvolací súd zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke úrok z omeškania zo sumy 43.152,09 Eur (1.300.000,-Sk) od 01. 04. 2002 do 30. 01. 2003 vo výške 15,5 % ročne a úrok z omeškania zo sumy 24.409,94 euro od 01. 02. 2003 do zaplataenia 13 % ročne, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku uplatneného nároku na úrok z omeškania návrh navrhovateľky zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že navrhovateľke sa právo na ich náhradu nepriznáva. Opravným uznesením odvolací súd odstránil chybu v písaní, keď vo výroku jeho rozsudku bola omylom uvedená suma 24.409,94 Eur namiesto nesprávne uvedenej sumy 25.409,94 Eur. Ďalším opravným uznesením č.k. 12Co/7/2009 - 356 zo dňa 03. 07. 2009 okresný súd odstránil chybu v nesprávnom dátume narodenia odporcu. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že okresný súd vo veci vykonal dokazovanie v takom rozsahu, ktorý umožnil vyvodiť vyhodnotením správne skutkové závery a na základe vo veci samej aj správne právne závery. Odvolací súd sa v zmysle §219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odvolaním napadnutého rozhodnutia. Ďalej uviedol, že prvostupňový súd správne podradil vzťah u účastníkov pod ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka, nemal pochybnosti o tom, že navrhovateľka odporcovi poskytla pôžičku v rozsahu 1.300.000,-Sk a že odporca sa zaviazal vrátiť ju najneskôr do 31.03.2002 a 3% mesačný úrok z požičanej sumy. Zdôraznil, že v priebehu konania bolo nesporné, že odporcu a navrhovateľku a teraz už jej nebohého manžela spájali finančné vzťahy, v ktorých odporca vystupoval ako dlžník a navrhovateľka s manželom ako veriteľka a že obe strany svojim prístupom k vyhotovovaniu listín o stave, spôsobe a obsahu finančných vzťahov spôsobili nejednoznačnosť, neprehľadnosť a zmätočnosť konkrétnych prejavov vôle a ich vyjadrení v písomnej podobe, preto okresný súd správne zdôraznil len tie skutočnosti, ktoré boli buď jednoznačne preukázané alebo nepochybné. Okresný súd zaujal aj správne stanovisko k vyhodnoteniu dôkazu výsluchu samotnej navrhovateľky ohľadne vrátenia sumy 1.100.000,-Sk prostredníctvom jej manžela a taktiež nepochybil v tom, že vydelil vzťah navrhovateľky a odporcu od ostatných vzťahov, ktoré v inom čase, za iných podmienok o iných sumách mohol mať odporca s nebohým manželom, respektíve s ňou. Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že finančné prostriedky poskytnuté na pôžičku boli jej výlučným vlastníctvom a jej nebohý manžel na tento účel vrátil z peňazí poskytnutých odporcom sumu 1.100.000,-Sk, potom nepochybne záver o tom, že jej tieto finančné prostriedky výlučne patrili, nebol pochybným. Okresný súd sa k námietke premlčania v dôvodoch svojho rozhodnutia bližšie nevyjadril, preto odvolací súd zdôraznil, že lehota premlčania nároku nepochybne mohla začať plynúť len odo dňa dohodnutej splatnosti pôžičky, od 01. 04. 2003 a v takom prípade námietka premlčania nemohla byť úspešne uplatnená. Návrh na jej vrátenie bol podaný 30. 03. 2005, teda v lehote troch rokov všeobecnej premlčacej doby. Ďalej odvolací súd uviedol, že je nepochybné, že účastníci pôžičkového vzťahu si môžu dohodnúť úroky z pôžičky, ktoré treba v širšom rozsahu chápať ako odplatu za to, že pôžička bola poskytnutá, teda ide o odplatný vzťah. Z vykonaného dokazovania z výpovede samotného odporcu vyplynulo, že zmluvu o pôžičke pripravoval osobne, sám navrhol 3% úrok mesačne z požičanej sumy, pretože sa domnieval, že sa mu ju podarí v dohodnutom čase vrátiť. S prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu sa nielen okresný, ale ani odvolací súd nemohol stotožniť s tvrdením, že by dojednanie úrokov bolo v rozpore s dobrými mravmi a že by bolo nutné dohodnúť úrok z pôžičky považovať za neplatné dojednanie práve pre tvrdený rozpor sa § 3 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ dlžník pri vrátení časti pôžičky vyslovene jednoznačne nepochybným spôsobom neurčil vrátenie istiny, teda na aký účel má byť poskytnutá suma započítaná, potom právo voľby mala veriteľka. Pokiaľ ku dňu 30. 01. 2003 započítala časť na úrok z pôžičky a časť na istinu, nekonala v rozpore s právnym predpisom. Odvolací súd zmenil rozhodnutie okresného súdu o príslušenstve pohľadávky, pretože § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka určuje pre prípad nesplnenia dlhu riadne a včas omeškanie vo výške úrokov, ktorú ustanovuje vykonávací predpis nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/95 Z. z. dvojnásobkom diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak okresný súd vo svojom rozhodnutí kopíroval vývoj diskontnej sadzby stanovenej Národnou bankou Slovenska

počas doby od 01. 04. 2002 do 01. 03. 2005, nebolo jeho rozhodnutie správne, pretože prvým dňom omeškania v sume 1.300.000,-Sk bol 01. 04. 2002 by bol dvojnásobok diskontnej sadzby 15,5 % ročne a v deň stanovenia splatnosti a čiastočného plnenia 01. 02. 2003 bol dvojnásobok diskontnej sadzby 13 % ročne. Preto odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil, rozhodol o úrokoch z omeškania inak ako to urobil okresný súd a vo zvyšku uplatnený nárok na úroky z omeškania zamietol. Navrhovateľka bola v odvolacom konaní úspešná, trovy konania si však neuplatnila, preto je odvolací súd právo na náhradu trov nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 1Cdo/232/2009 - 409 zo dňa 27. 01. 2011 odmietol dovolanie odporcu, ktoré podal proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/7/2009 - 356 zo dňa 03. 07. 2009, ktorým bola opravená chyba v písaní spočívajúca v nesprávnom uvedení dátumu narodenia odporcu.

Na základe návrhu odporcu bola uznesením okresného súdu č.k.7C/67/2011 - 113 zo dňa 05. 04. 2012 povolená obnova konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 17C/190/2006. Okresný súd vyhovel návrhu odporcu na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. Ako nový dôkaz, ktorý odporca nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a mohol by pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej, bol akceptovaný odporcom uvedený dôkaz - výpoveď navrhovateľky v trestnom konaní ČVS: ORP - 886/OEK - BB - 2009, kde navrhovateľka vypovedala v tom zmysle, že finančné prostriedky, ktoré boli požičané odporcovi a ktorých zaplata sa domáhala v konaní 17C/190/2006, boli peňažné prostriedky z predaja domu patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a teda sa nejednalo o finančné prostriedky patriace do jej výlučného osobného vlastníctva. Na základe odvolania navrhovateľky Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č.k. 16Co/251/2012 - 166 zo dňa 27. 09. 2012 uznesenie okresného súdu o povolení obnovy konania potvrdil.

Následne po povolení obnovy konania Okresný súd uznesením 17 C/190/ 2006 - 478 zo dňa 24. 07. 2013 (t.j. rozhodnutím, ktoré je predmetom tohto odvolacieho konania) rozhodol tak, že návrh odporcu, ktorým sa domáhal zmeny rozhodnutia okresného súdu v konaní 17 C/190/2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní 12Co/7/2009 zamietol a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy obnovy konania.

Ako prvé považuje odvolací súd za potrebné vyriešiť procesné námietky odporcu uvedené v odvolaní. Pokiaľ odporca uvádzal, že zákonná sudkyňa mala byť vylúčená, nakoľko vzniesol námietku zaujatosti, odvolací súd uvádza, že okresný súd v tejto veci postupoval správne, keď túto námietku zaujatosti nadriadenému súdu nepredkladal. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 03. 07. 2013 je zrejme, že právna zástupkyňa odporcu požiadala v zmysle § 100 ods. 1 O.s.p. zákonnú sudkyňu, aby uviedla ako sa jej na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci. Zákonná sudkyňa prezentovala svoj právny názor s odkazom na príslušnú judikatúru. Následne odporca uviedol, že povolením obnovy konania mal súd v zmysle zákona konať o celej veci o všetkom odznova. Je potom nemožné, aby sa súd bavil iba o jednej veci a to znamená, či peniaze boli alebo neboli v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Poukázal na svoje tvrdenia a tvrdenia navrhovateľky o tom, že zmluva o pôžičke zo dňa 15. 11. 2001 nikdy nebola plnená, pričom predmetom tohto súdneho konania je táto zmluva, ktorá podľa jeho názoru neprolonguje predchádzajúce zmluvy o pôžičke, čo viackrát potvrdila navrhovateľka a taktiež potvrdil on sám. Preto žiadal návrh zamietnuť v plnom rozsahu a vzhľadom k vyjadreniu sudkyne na pojednávaní a aj vzhľadom k tej skutočnosti, že už rozhodovala prvýkrát vo veci, vzniesol námietku zaujatosti pre jej pomer k veci. V podaní osobne podanom na okresnom súde dňa 09. 07. 2013 odporca uviedol, že dáva konkrétny popis dôvodu námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi P. P. P. Uviedol, že dôvodné pochybnosti o nestrannosti zákonnej sudkyne mal už pri opätovnom - automatickom pridelení sudcu na obnovené konanie, ktoré ona predtým rozhodovala. Voči rozsudku, ktorý podľa jeho názoru trpel viacerými vadami, okrem odvolania na krajský a najvyšší súd podal trojnásobné mimoriadne dovolanie na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Ďalej taktiež podal návrh na obnovu konania, kde bol v plnom rozsahu úspešný a nepochyboval, že v obnovenom konaní aj s novými dôkazmi, sa skutočnosť o nesprávnom pôvodnom rozsudku plne potvrdí. Jeho pochybnosti o nestrannosti sudcu sa potvrdzovali od prvého zasadnutia obnoveného konania 08. 03. 2013, keď P. P. P. odmietla jeho požiadavku, aby súd konal v intenciách žaloby od začiatku a nielen o dôvodoch, ktoré vyplynuli z rozhodnutia o obnove konania. Podľa jeho názoru zákon jasne hovorí, že právoplatným rozsudkom o obnove konania sa vec prejednáva odznova a v plnom rozsahu. Poukázal ďalej na

ustanovenie § 14 ods. 2 O.s.p. a na to, že opakované pridelenie spisu sudkyňi, ktorá rozhodovala v pôvodnom konaní a v obnovenom konaní musí rozhodovať a prípadne meniť svoje pôvodné rozhodnutie, je paralelou vyššie uvedenej zákonnej prekážky na nestrannosť sudcu. Pridelenie zákonného sudcu v obnovenom konaní je pritom riešené iba rozvrhom práce okresného súdu, čo je nižší stupeň zákonnosti ako samotný O.s.p.. Túto skutočnosť nemohol od začiatku napadnúť, nakoľko je to zaužívané v súdnej praxi, hoci podľa jeho právneho názoru je nestrannosť k veci u konajúceho sudcu v obnovenom konaní paralelná so zákonnou prekážkou § 14 ods. 2 O.s.p.. Zásadný moment popretia nestrannosti bolo podľa názoru odporcu pojednávanie dňa 03. 07. 2013, keď na požiadanie jeho právnej zástupkyne v zmysle § 100 ods. 1. O.s.p., aby sa sudkyňa vyjadrila ako sa javí na základe doterajších zistení právne posúdenie veci zákonná sudkyňa povedala, že „dlho som hľadala až som v utorok t.j. včera našla judikát, ktorý korešponduje s mojim právnym názorom“ a následne ho aj prečítala. Vyslovením svojho právneho názoru, načo má samozrejme každý sudca právo, podľa jeho názoru jednoznačne poprela svoju nestrannosť k veci a preukázala, že nie je schopná, na rozdiel od väčšiny čestných a spravodlivých sudcov, v tomto danom prípade svoje rozhodnutie opraviť podľa jasných dôkazov a aplikácii zákonov. Vyslovený názor P. P. vôbec nekorešponduje so žalobou navrhovateľky a úplne popiera napísané a vyslovené dôkazy ním ako odporcom a dokonca samotnou navrhovateľkou. Úplne popiera vlastný právny názor obsiahnutý v odôvodnení rozsudku okresného súdu zo dňa 19. 11. 2008 sp. zn. 17 C/190/2006 a taktiež v rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26. 03. 2009 sp. zn. 12 Co/72/2009 - 331 vo veci samej a popiera aj závery prvostupňového aj druhostupňového rozsudku o obnove konania. Preto odporca navrhol, aby sudkyňa bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na okresnom súde pod spisovou značkou 17 C/190/2006 z dôvodu jej zaujatosti pre pomer k veci.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a ods. 1 O.s.p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejsť a rozhodnúť.

Podľa § 15a ods. 5 O.s.p. ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Z uvedených citovaných ustanovení O.s.p. je zjavné, že sudca môže byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci len ak existujú konkrétne skutočnosti vo vzťahu k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom, pre ktoré možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Zákon explicitne uvádza, čo nemôže byť dôvodom pre vylúčenie sudcu z konania a rozhodovania veci a podľa § 14 ods. 3 medzi takéto skutočnosti patrí postup sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo jeho rozhodovanie v iných veciach. V posudzovanom prípade odporca v námietke zaujatosti uviedol iba skutočnosť týkajúcu sa pridelenia vecí po povolení obnovy konania zákonnej sudkyňi P. P. P. a ďalej skutočnosť týkajúcej sa ňou vysloveného právneho názoru na požiadanie jeho právnej zástupkyne.

V súvislosti s pridelením veci zákonnej sudkyňi odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 232 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni. Ďalej vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ako vykonávací právny predpis konkretizujúci niektoré ustanovenia O.s.p.) v ustanovení § 152 v ods. 7 uvádza, že o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje senát alebo sudca určený náhodným výberom. Ak samosudca alebo senát po pridelení veci zistí prekážku v konaní, vec sa prideli náhodným výberom s vylúčením samosudcu alebo senátu súdu z pridelovania, ktorý vo veci rozhodoval pred povolením obnovy konania. Ak sa obnova konania povolí, vec sa vedie v súdnom registri pod pôvodnou spisovou značkou a v konaní rozhoduje senát alebo samosudca, ktorý rozhodol vo veci pred konaním o povolení obnovy konania. V zmysle uvedeného ustanovenia potom pridelenie vecí po povolení obnovy konania rovnako rieši aj Rozvrh práce Okresného súdu Banská Bystrica na rok 2012, bod 2. PRAVIDLÁ URČOVANIA ZÁKONNÉHO SUDCU, písmeno C/ Spôsob a pravidlá pridelovania

veci vrátenej na ďalšie konanie a rozhodovanie. Z uvedeného je potom zrejmé, že bol správne určený zákonný sudca na konanie a rozhodnutie v tejto veci po povolení obnovy konania.

Ďalej odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené ustanovenie § 15a ods. 5 O.s.p. podľa ktorého, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Po dôslednom vyhodnotení všetkých skutočností uvedených odporcom dospel odvolací súd k záveru, že postup okresného súdu bol správny, keď námietku odporcu nepredložil nadriadenému súdu, pretože v námietke neboli uvedené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci podľa § 14 ods. 1 O.s.p. ale len skutočnosti týkajúce sa postupu súdu pri pridelení veci, postupu zákonnej sudkyne v konaní o prejednávanej veci a skutočnosti týkajúce sa ňou vysloveného právneho názoru.

Pokiaľ odporca v odvolaní namietal, že bol porušený zákon v tom, že nebola dodržaná zákonom stanovená lehota na oboznámenie sa s podaním navrhovateľky, keď súd krátkou cestou doručil 20 stránkový dokument vypracovaný advokátkou navrhovateľky jemu aj jeho právnej zástupkyňi, k tejto námietke odvolací súd uvádza, že zo zápisnice z pojednávania dňa 03. 07. 2013 (č.l. 468 súdneho spisu) vyplýva, že na tomto pojednávaní bolo krátkou cestou doručené právnej zástupkyňi navrhovateľky vyjadrenie právnej zástupkyne odporcu a naopak taktiež krátkou cestou bolo doručené právnej zástupkyňi odporcu vyjadrenie právnej zástupkyne navrhovateľky. Ďalej je v zápisnici uvedené, že právna zástupkyňa navrhovateľky uviedla, že doručila priamo kópiu svojho vyjadreniam zaslaného súdu aj zástupkyňi odporcu, na čo táto uviedla, že do dňa pojednávania toto vyjadrenie neobdržala, a preto ju (ako aj odporcu) prvostupňový súd oboznámil s obsahom podania navrhovateľky, ako aj s jeho prílohami.

Odvolací súd dôsledne vyhodnotil podanie navrhovateľky zo dňa 01. 07. 2013 a dosah postupu prvostupňového súdu na prípadné odňatie možnosti konať pred súdom pri doručení uvedeného podania krátkou cestou odporcovi a jeho právnej zástupkyňi na pojednávaní a dospel k záveru, že v posudzovanom prípade takýto postup okresného súdu v kontexte s obsahom podania navrhovateľky a jeho vyhodnotením prvostupňovým súdom v rozhodnutí vo veci samej nepredstavoval taký zásah do procesných práv odporcu, ktorý by mal vplyv na konečné rozhodnutie vo veci samej, prihliadnuc aj na to, že súd s obsahom podania a jeho prílohami odporcu a jeho právnu zástupkyňu aj slovom na pojednávaní oboznámil a rovnakým spôsobom doručil vyjadrenie odporcu navrhovateľke, resp. jej právnej zástupkyňi na tom istom pojednávaní.

Vo vyjadrení navrhovateľky zo dňa 01. 07. 2013 boli uvedené skutočnosti týkajúce sa rozsahu povolenia obnovy konania, ďalej skutočnosti o uzavretí zmlúv medzi navrhovateľkou a odporcom, ktoré boli už v konaní niekoľkokrát prezentované, ďalej dôkazy na preukázanie tvrdení uvedených navrhovateľkou na pojednávaní konanom dňa 08. 03. 2013 o tom, že finančné prostriedky, ktoré odporcovi požičala, boli v jej výlučnom osobnom vlastníctve a nepatrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ďalej vo vyjadrení navrhovateľka uvádzala skutočnosti o ďalších konaniach, ktoré medzi účastníkmi tohto konania prebiehajú alebo prebiehali a skutočnosti týkajúce sa dedičského konania po nebohom X. O. (jej manželovi). K svojmu podaniu navrhovateľka doložila rozhodnutie o pridelení bytu, rozhodnutie štátneho notárstva v Brne, rozhodnutie štátneho notárstva v Banskej Bystrici, vyhlásenie M. A., zmluvu o pôžičke zo dňa 26. 12. 1996, zmluvu o pôžičke zo dňa 15. 05. 1998, kúpnu zmluvu zo dňa 08. 02. 2001 a osvedčenie o dedičstve číslo konania 25 D/614/2012. Uvedené vyjadrenie navrhovateľky obsahuje 2 strany textu a zvyšnú časť predstavujú vyššie uvedené prílohy. Všetky dôkazy predložené navrhovateľkou mali preukázať ňou uvádzané tvrdenie o tom, že finančné prostriedky, ktoré boli predmetom zmluvy o pôžičke uzavretej s odporcom, nepatrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom však prvostupňový súd tieto dôkazy vyhodnotil v prospech odporcu v tom zmysle, že prijal záver (tvrdený odporcom) o tom, že finančné prostriedky patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - navrhovateľky a jej nebohého manžela (teda navrhovateľka nepreukázala, že by boli jej výlučným vlastníctvom), aj keď tento záver v konečnom dôsledku nemal vplyv na rozhodnutie vo veci samej v porovnaní s rozhodnutím v pôvodnom konaní pred povolením obnovy konania.

Odporca ďalej v odvolaní namietal, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 15. 11. 2001 nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí, poukazoval na vyjadrenia navrhovateľky v priebehu pôvodného konania pred povolením obnovy konania, počas konania o povolení obnovy konania ako aj v konaní po povolení obnovy konania, ďalej na to, že podľa jeho názoru navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno o tom, že

pôžičku mu aj skutočne poskytla, ďalej zdôrazňoval, že finančné prostriedky patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, preto bol manžel navrhovateľky oprávnený prijať od neho plnenie - vrátenie pôžičky, namietal premlčanie, nedostatočné prejednanie veci samej prvostupňovým súdom a celovo nesprávnosť záverov okresného súdu.

Odvolačný súd v prvom rade zdôrazňuje, že medzi účastníkmi konania, ako aj medzi manželom navrhovateľky a odporcom bolo viacero finančných vzťahov a účastníci týchto vzťahov sami svojím postupom a konaním prispeli k ich neprehľadnosti, preto bolo náročné vyabstrahovať len tie dôkazy, ktoré súviseli so zmluvným vzťahom, z ktorého si navrhovateľka uplatňovala nárok voči odporcovi. Ďalej ešte považuje odvolací súd za potrebné poukázať a zdôrazniť to, že z celého súdneho spisu (ako aj pripojeného súdneho spisu sp. zn. 17C/190/02006) vyplýva, že účastníci v priebehu konania (pred povolením obnovy konania, v konaní o povolenie obnovy konania, ako aj po povolení obnovy konania) podstatným spôsobom menili svoje výpovede vo vzťahu k trom zmluvám o pôžičke zo dňa 15. 05. 2001, 06. 06. 2001 a 15. 11. 2001. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na prvé podanie odporcu vo veci samej, ktorým bolo podanie odporu proti platobnému rozkazu. V tomto svojom podaní odporca zmluvu o pôžičke zo dňa 15. 11. 2001 nespochybňoval, keď uvádzal, že: „Istina, ktorá medzi nami vznikla na základe pôžičky zo dňa 15. 11. 2001 na sumu 1.300.00,-Sk, bola jednorázovo aj s časťou úroku zaplatená dňa 30. 01. 2003 v celkovej výške 1.400.000,-Sk“. Aj na pojednávaní konanom dňa 07. 05. 2008 odporca uviedol, že boli uzavreté dve zmluvy o pôžičke zo dňa 15. 05. 2001 a 06. 06. 2001, v ktorých bola dohodnutá len krátka doba splatnosti a dohodnutý mesačný úrok 3%, lehoty bola krátka, úroky síce vyplatil ale potreboval dohodnúť dlhšiu dobu splatnosti, preto uzatvorili novú zmluvu o pôžičke. Právna zástupkyňa odporcu na pojednávaní konanom dňa 29. 10. 2008 uviedla, že: „Zmluvy o pôžičke boli 3, pričom je pravdou, že celkove boli požičané peniaze od navrhovateľky 1.300.000,-Sk. Najskôr bola pôžička 500.000,-Sk, potom 800.000,-Sk a následne sa napísala tretia zmluva o pôžičke na 1.300.000,-Sk čo bol vlastne simulovaný právny úkon, keď vlastne ani nedošlo k odovzdaniu peňazí. Nedošlo vtedy k vydaniu peňazí, bolo to vlastne len zhrnutie tých predchádzajúcich dvoch pôžičiek.“ Až v odvolaní proti rozsudku okresného súdu č.k. 17C/190/2006 - 283 zo dňa 19. 11. 2008 odporca namietal, že zmluva zo dňa 15. 11. 2001 je absolútne neplatným právnym úkonom, namietal, že nebolo preukázané, že by mu navrhovateľka vôbec poskytla nejaké finančné prostriedky, vzniesol námietku premlčania a poukázal na to, že súd nesprávne ustálil, že finančné prostriedky patrili do výlučného vlastníctva navrhovateľky a nie do bezpodielového spoluvlastníctva manželov navrhovateľky a jej nebohého manžela.

Rovnako aj navrhovateľka opakovane menila svoju výpoveď týkajúcu sa troch zmlúv o pôžičke a pôvodu finančných prostriedkov, ktoré odporcovi požičala. Ako príklad možno uviesť jej výpovede v pôvodnom konaní 17C/190/2006 a tomu odporujúce výpovede v konaní o povolenie obnovy konania sp. zn. 7C/67/2011 a v trestnom konaní. Na vyjasnenie týchto rozporov na pojednávaní konanom dňa 08. 03. 2013 (na ktorom sa opäť vrátila k svojmu predošlému tvrdeniu, že peňažné prostriedky poskytla odporcovi z majetku patriaceho do jej výlučného osobného vlastníctva, oproti výpovediam v konaní sp. zn. 7C/67/2011 a v trestnom konaní, kde vypovedala, že išlo o prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov) navrhovateľka uviedla, že vypovedala v konaní sp. zn. 7C/67/2011 a v trestnom konaní pod vplyvom stresu, keď v roku XXXX zomrel F. a Q. bol v roku XXXX chorý na závažnú chorobu. V konaní po povolení obnovy konania teda navrhovateľka opätovne popierala skutočnosť, ktorá bola dôvodom obnovy konania.

V zmysle § 235 ods. 1 písm. 1 O.s.p. má súd po povolení obnovy konania prejednať vec znova a prihliadnuť na všetko, čo vyšlo najavo v pôvodnom konaní ako aj pri prejednávaní obnovy. Prvostupňový súd sa vo svojom odvolaní napadnutom rozhodnutí vysporiadal obsahlo s dôkazom, ktorý bol dôvodom povolenia obnovy konania a ohľadom ostatných skutočností poukázal na závery obsiahnuté vo svojom predošlom rozhodnutí, ktoré bolo potvrdené krajským súdom ako súdom odvolacím. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že okresný súd vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas pôvodného ako aj tohto súdneho konania, po povolení obnovy konania. Závery prvostupňového súdu o tom, že navrhovateľka a odporca preukázateľne uzavreli dve zmluvy o pôžičke, a to dňa 15. 05. 2011 a dňa 06. 06. 2011, na základe ktorých aj došlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov, považuje odvolací súd za správne a preukázané predloženými listinnými dôkazmi ako aj výpoveďami samotných účastníkov. Za nepochybné považuje odvolací súd aj záver o tom, že tretí právny úkon - zmluva zo dňa 15. 11. 2001 bola vlastne nováciou pôvodných zmlúv v časti týkajúcej sa splatnosti záväzku z pôvodných zmlúv (§ 516 OZ - zmena v

obsahu záväzku). Aj keď tento právny úkon bol označený ako zmluva o pôžičke, s prihliadnutím na vôľu zmluvných strán a okolnosti za ktorých bol tento úkon uzavretý, je zrejmé, že úmyslom strán (napriek označeniu tohto úkonu ako zmluva o pôžičke) bola úprava doby splatnosti v predchádzajúcich dvoch zmluvách o pôžičke. Takýto záver je zrejmý z výpovedí samotných účastníkov a ich právnych zástupcov. Neskoršie vyjadrenia, ktorými účastníci tento záver popierali, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno akceptovať a je potrebné prihliadať predovšetkým na ich prvé vyjadrenia k veci samej, z ktorých vyplýva vyššie uvedený záver. Na základe toho bolo potom správne vyhodnotiť aj námietku premlčania ako nedôvodnú, pretože splatnosť záväzku, ktorý je predmetom konania, nastala dňa 01. 04. 2002 a žaloba bola podaná na okresnom súde dňa 30. 03. 2005, teda v trojročnej premlčacej lehote podľa § 101 OZ.

Rovnako považuje odvolací súd za správne aj závery o tom, že úrok, ktorý bol v zmluvách o pôžičke dohodnutý, nemožno vyhodnotiť ako dojednanie v rozpore s dobrými mravmi a v dôsledku toho považovať toto ustanovenie zmluvy za neplatné, nakoľko i táto časť dohody bola prejavom slobodnej vôle a konsenzu zmluvných strán a dokonca samotný odporca písomne vyhotovoval uvedené zmluvy. K úroku vo výške 3 % pristúpili zmluvné strany zrejme s prihliadnutím na to, že bola dohodnutá relatívne krátka doba splatnosti pôžičiek.

Pokiaľ ide o pôvod finančných prostriedkov, ktoré navrhovateľka požičala odporcovi, aj v tejto časti odvolací súd považuje závery prvostupňového súdu za správne. Z výpovedí navrhovateľky v trestnom konaní ako aj z jej výpovedí prednesených v konaní o povolenie obnovy konania sp. zn. 7C/67/2011 je zrejmé, že išlo o prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov navrhovateľky a jej nebohého manžela. Dňa 08. 02. 2001 navrhovateľka s manželom predali rodinný dom patriaci do ich bezpodielového spoluvlastníctva za cenu 4.932.500,-Sk (kúpna zmluva č.l. 461 súdneho spisu) a navrhovateľka vo svojich výpovediach v trestnom konaní a v konaní o povolenie obnovy konania aj uvádzala, že to boli práve tieto finančné prostriedky, z ktorých potom požičala odporcovi peniaze na základe zmlúv o pôžičke. Tento záver vyplýva aj z časového sledu jednotlivých úkonov, keď kúpna zmluva bola uzavretá dňa 08. 02. 2001, kúpna cena mala byť na základe uvedenej zmluvy kupujúcimi uhradená z časti vo výške 500.000,-Sk pri podpise kúpnej zmluvy a v časti 4.432.500,-Sk dňa 30. 04. 2001, pričom následne v mesiacoch máj a jún 2001 boli uzavreté zmluvy o pôžičkách s odporcom. Aj keď finančné prostriedky poskytnuté odporcovi patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nič to v konečnom dôsledku nemení na záveroch prvostupňového súdu vyslovených v pôvodnom konaní. Účastníkom zmluvného vzťahu s odporcom bola len navrhovateľka a aj keď predmetom pôžičky boli finančné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov navrhovateľky a jej nebohého manžela, iba ona ako účastníčka zmluvného vzťahu v pozícii veriteľa mala oprávnenie prijať dlh s účinkami splnenia od odporcu. V konaní nebolo preukázané, že by jej manžel bol akýkoľvek spôsobom splnomocnený na prevzatie plnenia - dlhu od odporcu (podľa § 562 OZ dlžník splní dlh aj vtedy, ak plní tomu, kto je oprávnený prijať podľa osobitného zákona plnenie, alebo tomu, kto predloží veriteľovo potvrdenie o tom, že je oprávnený prijať plnenie; to však neplatí, ak dlžník vedel, že ten, kto potvrdenie predložil, nie je oprávnený plnenie prijať). V tejto súvislosti odvolací súd plne odkazuje na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 5138/2007. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že navrhovateľka uznala, že z celkovej požičanej sumy bola časť vrátená tak, že jej manžel odovzdal finančné prostriedky, ktoré mal od odporcu (zrejme na splnenie finančných záväzkov, ktoré mal odporca voči nemu) a ona časť z nich započítala na plnenie istiny a časť na plnenie dohodnutých úrokov.

Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu za správne, a preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 235 ods. 3 O.s.p. v novom rozhodnutí súd rozhodne o náhrade trov pôvodného konania i konania o obnove. Keďže v posudzovanom prípade prvostupňový súd návrh na zmenu rozhodnutia po povolení obnovy konania zmietol, rozhodol len o trovách konania o povolenie obnovy a o trovách konania po povolení obnovy konania. V zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. potom priznal náhradu trov uvedených konaní navrhovateľke, ktorá bola plne úspešná v konaní po povolení obnovy konania, pričom trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. Pokiaľ ide o právne posúdenie náhrady trov konania, aj v tejto časti považuje odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu za správne. Pretože odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a odporca v odvolaní nenamietal, resp. kvalifikovaným

a konkrétnym spôsobom nespochybnil správnosť výpočtu trov konania, odvolací súd sa touto otázkou (výškou priznaných trov konania) nezaoberal.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľka bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej podľa citovaných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Vo vyjadrení k odvolaniu si navrhovateľka uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní za úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu, a tieto vyčíslila vo výške 427,75 Eur. Za uvedený úkon právnej služby potom odvolací súd priznal odmenu vo výške 419,94 Eur (základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty sporu podľa § 10 ods. 1 s použitím § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov - ďalej len „vyhláška“) a režijnú paušálnu náhradu výdavkov (§16 ods. 3 vyhlášky) v sume 7,81 Eur. Spolu trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní predstavujú 427,75 Eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.